

O! unna mig gå
I stillhet till målet!
Långt mera än stålet!
Än dödsgallans drick,
Jag fruktar din blick.

Ängsligt mitt öga
I blods-tårar släckt
Kring nejderna spanar.
Hvem är väl den höga
Kullen af granar
Dystert betäckt?
O! mitt hjerta det anar
På dess rysliga höjd
För dödsjernet böjd
Jag afsked skall taga.
Af smärtor och fröjd.
Hör vindarne klaga
I topparne der —
Af korpar en här
Tar mig skränande mot.
Hur bäfvar min själ!
Hur vacklar min fot!
Jord, himlar, farväl!

AFSKEDS-VERSAR

TECKNADE

FRÅN

ALEXANDER BREITFELDT

SOM KOMMER ATT AFRÄTTAS VID
STOCKHOLM 1843.

"Sedan begärelsen hafver aflat,
föder hon Synden; men då Syn-
den är fullbordad, föder hon dö-
den." Jakob 1 Kap. 5 v.

STOCKHOLM,

Tryckt hos L. WIKSTRÖM, 1843.

NÅGRA UNDERRÄTTELSE OM DEN DÖMDE.

Alexander Breitsfeldt, dömd till döden för mordet å Musikläraren Carlsson i October 1841, är född i Westmanland den 12 Februari 1822. Erhöll undervisning dels hemma i Föräldrarnes hus och dels vid Westerås Skola samt visade goda anlag både för studier och musik; men måste, i anseende till Fadrens obestånd, upphöra dermed vid 14 års ålder, då han kom i handel först i Strengnäs och sedermera i Stockholm. — B. visade dock ingen hog för handlen utan var mera begifven på nöjen, hvarför han kom på någon balans och upphörde dermed — Han började derefter egna sig åt musiken och en svärmande romanläsning; men hans små förtjenster af den förre förslogo ej, utan fattigdomen, såsom oftast roten till allt ondt, kastade honom i brottets armar, ty latija och obetänksamhet föder fattigdom, fattigdomen brottet.

Att B. icke var ensam om det grofva brottets utförande, synes flera anledningar förekomma, såsom att hos B. icke igenfunnos några af den mördades penningar eller bättre klädespersedlar o. s. v. — Då B. behöll de sämre kläderna, är påtagligt att någon annan, kanske mera verksam, erhöll de bättre; men ehuru misstankar fallit på Ynglingen Ferdinand Ramstedt, som lär flyktat från fäderneslandet, har, oaktadt målets återförvisning från Kongl. Maj:ts Högsta Domstol, någon säker bevisning mot denne eller någon annan icke förekommit, utan ett täckelse hvilat häröfver, som den dödlige icke kan genomtränga.

”På jorden måste menskor dömma,
Men ofvan stjernor dömmar Gud.”

AFSKEDSORD.

En röst ur dödens öcknar ljuder,
Den ropar hemskt min själ.
Snart, o värld! ätven dig jag bjuder
Mitt slutliga farväl

Hvar är du hopp? O gyllne framtid
Hvar är du väl vorden?
Upplösning skådar snart min samtid,
Då blod dricker jorden.

Ett formlöst chaos liknar detta,
Du evigt flydda lopp,
Men af det heliga och rätta
Dock lugnas ödets lopp.

Ej jorden mer en njutning äger —
Blott kärleken och Gud,
Saligt hviskar till mig och äger:
Var glad med dödens skrud.

Förlossningen i tidens sköte
Ej gror uti dess lopp,
Likväl går jag med lugn till möte
Min dod med Christligt hopp.

Rikt ångrens tårar hafva flutit
I Häktet natt och dag,
Uti min själ de tröst ha gjutit,
Som möter bilans slag.

Blodet renar, fast synden är stor.
Hopp Christen ej felar,
Som på Guds allmakt kärleksfullt tror —
Jesus synden delar.

Han som uppå korset lidit har
För våra synders skuld,
Han den fallne nog med Nåd upptar
Och honom blifver huld.

Jag är beredd att hädan fara
Och lemna denna verld,
Der synd och brott och laster bara
Är stoftets enda gärd.

Om än bilan synes tung och svår,
Hon reningsmedlet är,
Försonar Lagen uppå min bår
Och andra varning lär.

Må straffet och en sådan blifva,
Så stor, som brottet väl
Och alla dödliga nu gifva
Ett minne för dess själ.

Straffet då ej utan ändamål
Af lagen stadgadt var
Om sann varning vinnes vid mitt bål
Åt den, som skådat har

Hvad lugn ger ej ett Christligt sinne
Vid sjelfva dödens port?
Då brottslingen uti sitt minne
Räknar hvad Jesus gjort.

Martyrens qual jag icke täljer
Med en skuldfri smärta —
Nej! brottets gadd mig ofta qväljer,
Stingande mitt hjerta.

I nattens mörker blod jag skådar
På den hängångnes hamn,
Som ofta mig i sömnen dårar
Och trycker mig i famn.

Hur ljuft att snart få slippa drömma
Och vakna upp vid qual,
Dem ingen dödlig mågtar glömma
Förr än i Himlens sal.

Hos det samhälle, jag har brutit
Om tillgift jag nu ber
Och hoppas sedan blodet flutit
Försoning mot mig ler

En bön till Gud J världens sända
För den hallshuggnes själ,
Som snart till himlen får anlända
Bråmognad, men allt väl.

Då den jord jag ofta trampat har
Upptar min varma blod,
Sig själen svingar, mot himlen far,
Ren och med lättadt mod.

Då korpar öfver bålet flyga,
Och taga ut sin rätt
Samt rysligen min kropp tilltyga,
Det faller andan lätt.

Farväl Föräldrar, sörj'n icke mig!
Glöm brottets fallne Son!
Som svindlande föll på törnets stig
Af onda andars dån.

Gråt icke ömma, älskade Mor!
Mitt ödes hårda lott
Gud nog förlåter, Hans nåd är stor
Mot dem, som hoppas blott.

Farväl mina Syskon sörjen ej!
Delen ej min smärta!
Tårar icke synden hela, Nej —
Blott mitt brustna hjerta. —

Farväl och o verld! med all din ståt
Snart skåda brottets lön,
Varningen till hjertat komma låt,
Till himlen sänd en bön!

GÅNGEN TILL AFRÄTTSPLATSEN.

af

J. E. STAGNELIUS.

Himmel! jag darrar
Så gifs ej förskoning?
Jerndörren knarrar
Till fångarnes boning,
Och dödslockan slår
O rysliga öden!
Till döden, till döden
Jag vacklande går.

Hör foglarnes röster!
Se morgonen prålar
Rosig i öster!
Med tindrande strålar
Han böljorna målar
Och klippornas topp.
Leende träder
I skinande kläder
Dödsdagen opp.

Hvi tränges du så,
O mennisko skara?
Din möda dig spara:
Nog skall Orcus ändå
Sitt bytē försvara.